

ana trestieni

O odisee
a săniilor
Ș din strada
Speranței

ilustrații de Aurora Narcisa Creț

editura
vremea
BUCUREȘTI
2022

Copertă: Silvia Colfescu
Ilustrația copertei: Aurora Narcisa Creț
Concepție grafică: Silvia Colfescu
Redactor: Catrinel Henig
Corector: Alexandra Ciuciulin
Ilustrații: Aurora Narcisa Creț
Fotografie din arhiva Familiei Bagdasar: pag. 6
Fotografii (Teodor-Alexandru Pricop): coperta 4,
forzaț față, forzaț spate, paginile 17, 18, 23, 28-29
Tehnoredactor: Teodor-Alexandru Pricop

Copyright © Ana Trestieni, 2022
Copyright © pentru prezenta ediție: Editura Vremea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRESTIENI, ANA

O odisee a săniilor din strada Speranței / Ana Trestieni ;
il. de Aurora Narcisa Creț. - București : Vremea, 2022
ISBN 978-606-081-096-4

I. Creț, Aurora Narcisa (il.)

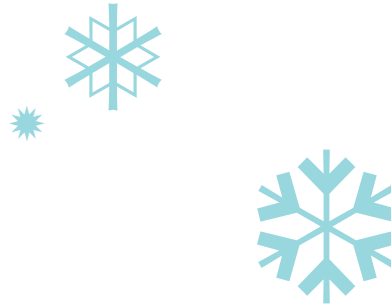
821.135.1

Editura Vremea este acreditată CNCS, categoria B,
domeniul *Istorie și Studii culturale*

CARROSETTI

1816 - 1885

Copiii descălecară săniile și se duseră să arunce o privire asupra statuii lui C.A. Rosetti care trona în mijlocul pieței. Zăriră mai întâi un medalion pe pedestalul statuii, pe partea dinspre care veneau ei. Citiră. „VOIESCE ȘI VEI PUTEA”.

Eh! Asta le-a plăcut grozav. Nu prea semăna cu ce li se spunea în general la școală și nici măcar acasă. Însă îndemnul scris pe partea cealaltă a pedestalului avu alt efect asupra lor.

„LUMINEAZĂ-TE ȘI VEI FI”.

Asta le aminti că erau luați în zefleMEA, că sunt tocilari, de cei mai puțin ageri la minte decât ei. Bineînțeles, afară de Dafu, care aprecia pe cei mai deștepți decât el. Astfel, în calitate de șef al grupului, își alesese un consilier, nimeni altul decât Mihăiță.

Băieții trecură să vadă statuia din față. Văzură un bărbat cu capul descoperit, ușor masiv, așezat pe un jilț și ținând în mână o coală de hârtie. Din toată atitudinea lui se degajă calmul. Privește gânditor undeva departe. Este îmbrăcat în costum de epocă și are o eșarfă la gât. Poartă barbă și mustăți.

— Seamănă cu bunicul dintr-o poză de-a lui de pe la 40 de ani, spuse satisfăcut Bobocel.

— Și cu al nostru, îi ținură isonul Alex și Bogdan.

Mihăiță își aminti cum era bunicul lui când era tânăr. Fotografia îl arăta înalt, subțire, proaspăt bărbierit, pus la patru ace, în costum, cu pălărie cu boruri mari pe cap, pantofii scumpi bine lustruiți și un baston ținut cu eleganță. Într-un cuvânt, „ocoș”, cum se spune în Banat.

Dar și acum la bătrânețe se ținea drept și era mândru. „Nu seamănă cu C.A. Rosetti”, își spuse Mihăiță și rămase rezervat.

– Lăsați, bă, bunicii! se grăbi să intervină Dafu. Al meu purta opinci. Dacă se întoarce lăptăreasa, pleacă cu săniile noastre cu tot. Mai bine să le încălecăm.

Și băieții traversară strada și se urcară pe sănii. Mai așteptară vreo cinci minute până să se întoarcă lăptăreasa, timp în care priviră clădirile din piață și schimbară impresii între ei.

– Șșt, făcu Mihăiță, punând degetul la gură, când se întoarse lăptăreasa.

Cu obraji roșii și voinică, ea se așeză imediat pe capră, prefăcându-se a nu vedea trena pe care o formau săniile. Sania trasă de cal o porni de data asta pe Vasile Lascăr, fostă Teilor. Cartierul oțetarilor și al duzilor avea și câțiva tei. Lăsară în urmă case cu coloane și curți.

– Hoo, făcu lăptăreasa, trăgând de hamuri și opri sania în locul în care strada Vasile Lascăr se intersectează cu strada

